

Francesc Serra

ens parla del seu art i del dels altres i de les inquietuts i aspiracions que el neguiteigen

Arrel de l'exposició que el nostre amic i col·laborador, l'intel·ligent dibuixant Francesc Serra inaugurarà diumenge vinent a la sala de música de La Unió Liberal, hem cregut interessant que ens digués quelcom del seu art i de les seves inquietuts puixants d'artista.

I amb els propòsits d'orientar els visitants de l'exposició sobre el verdader esperit que anima les activitats artístiques del nostre amic, li hem fet les preguntes següents.

Com tothom sabia, en Serra havia d'exposar a Barcelona, aquesta tardor, per això nostra primera pregunta ha estat:

—No vas dir que volies exposar a Barcelona?

—Sí, és veritat; però hi han dues o tres causes que se m'hi oposen: Primerament, el meu amic escultor de Barcelona, que havíem de fer l'exposició plegats, no està preparat per fer-la i per primera vegada no em vull aventurar jo sol a Barcelona. Després, penso que segurament aquesta serà la darrera exposició que faré aquí a Granollers i així faré el comiat. Més que res la faig amb l'intent de sondar a molts dels que aquí es creuen entendre-hi i que estic íntimament convençut que no els faig *peça*, encara que no ho diguin clar per condescendència o per amistat. Com pots comprendre, ho lamento i desitjo amb aquesta exposició vindicar-me. Si així no fos, més endavant ja poc m'importarà.

—Projectes?

—No sé. Espero acabar el servei militar per viatjar a l'aventura. M'agradaria sobretot Itàlia, però el *mussolinisme* m'espanta i segons tinc entès, de misèria si fa o no fa és igual que aquí. Tinc un amic, un bon dibuixant decorador, que fa un quant temps que viu a Bèlgica i sostenim una cordial correspondència. Ell m'en parla molt bé d'aquell país i fóra fàcil que primer vagi a Bèlgica.

—Aspiracions?

—Moltes i fantàstiques! No les diré perquè faria riure. Ara com ara només dic que penso dedicar-me a la literatura de ple, especialment a la novel·la i al conte. Sento tant intensament aquesta dèria com el dibuix mateix i malgrat tot el que diuen molts companys meus, penso que una cosa no priva a l'altra. En tenim infinitat d'exemples: Russinyol, Apeles Mestres, Gual, Fromentin, etc., i encara que no n'hi hagués cap, faria igualment el què sento.

—Dibuix?

—En el dibuix ja em començo a situar de manera plaenta. Sortosament ara no tinc de fer aquelles enutjoses reproduccions litogràfiques de quan vaig començar l'ofici i vull procurar si amb el temps puc anar dexant el dibuix industrial i dedicar-me purament al dibuix i la pintura.

—Quina orientació prens en l'art?

—Moderna. Crec que el diumenge que vé no veuran aquella fluctuació que l'any passat comentaven. Fora de les acadèmies, crec que es veurà ben bé una unitat d'estil, encara que ara com ara l'estil m'importa ben poc. El què m'ha interessat és aprendre. La recerca d'un estil o d'una personalitat *abortiva*, crec que és perjudicial si es vol ésser sincer. Tot vé pels seus passos comptats. Jo ho veig així i així mateix crec que la meua tendència no agradi molt; i que d'aquí a uns quants anys, agradi encara menys, però vull pintar per mi i no pels altres.

—Quin pintor t'agrada més?

—Molts; això és molt difícil de dir. Però especialment desmentir Rafael, Gèrard, Ingres, Fortuny, etc. Per la meua manera de sentir la *plàstica* m'emociona més que l'*acció*, i que el *moviment*. El meu camí a seguir el podriem batejar de neoclassicisme, De lo modern, m'interessa la tècnica, però no l'essència. De pintors moderns, el que podria citar que m'afermà més en la meua resolució fou Calsina.

—I quin il·lustrador t'agrada més?

—Segrelles. Malgrat la funesta crítica catalana que li fa el boi-kot, crec que Segrelles és un dels millors il·lustradors del món. Els americans també m'agraden força, sobretot Henry Raleigh i no cal dir dels moderns decoradors alemanys.

—I dels literats?

—El meu amic Rousseau ja no cal dir-ho. I dels catalans, Puig i Ferrer. Crec que amb tot i els *figues* que'l volen ombrejar, Puig i Ferrer és el millor novel·lista català. Ho dic sincerament, amb tota l'insolència, però amb tota la bona fe.

—El concepte de la joventut granollerina?

—Encara que sembli jutjar-nos nosaltres mateixos, crec que malgrat la petulància paràsita de molts fills de casa bona i molts jovenets endiumenjats que omplen els salons de ball, que aquí a Granollers no es poden quèixar del tot. Més o menys obrem a mesura de les nostres forces i penso que els *grans* no n'estan descontents.

—I del Romanticisme?

—No en parlem. Més val deixar-ho córrer.

D. C.

CRÒNICA

El nostre volgut amic, el mestre Josep M.ª Ruera, ha estat premiat en el concurs de sardanes originals organitzat últimament per la Joventut Hotelera a l'Exposició de Barcelona. Obtingué el primer premi, que consistia en mil pessetes, essent-ne la sardana mereixedora la que porta el títol «La Verge Catalana». Actuaren de Jurat els mestres Srs. Pujol, Lamotte de Grignon i Cumelles Ribó.

Aquesta sardana que fou executada en la festa de diumenge passat, el nombrós públic que hi assistí obligà a repetir-la.

No cal dir com felicitem entusiàsticament al nostre amic Ruera per la distinció que acaba d'obtenir, tot desitjant-li nous èxits que com aquest, posen de manifest la cultura musical de Granollers.

Sastreria Farràs

Plaça Constitució, 5

Per arbitris va recaptar-se en el mercat d'aquesta setmana, 920'45 pessetes.

Molts fóren els conveïns nostres que es traslladaren dimecres a la nit a la capital per a presenciar la Festa del Foc i de l'Aigua que va celebrar-se a l'Exposició.

Màquines d'Escriure

P. de Gràcia, 114 J. VIDAL Barcelona

Abonaments de neteja i conservació a 45 Ptes. l'any
(Una neteja al mes)

- Dirigir-se al representant:

Ramon Garrell. - Riçoma, 58

El millor per l'estómac: **DIGESTONA CHORRO.** Preu 3 Ptes.